

Наполеона, като паметникъ на френскитѣ военни победи.

И за споменъ отъ тази чудна панорама си купувате горе художествена писалка отъ слонова костъ съ малко стѣклъце къмъ края. Въ него ще видите „Айфеловата кула“ и дори кжсъ синьо небе.

Колкото е красива гледката отъ кулата, толкова самата тя загрозява града. А целъта на единъ паметникъ не е такава. Тя, очевидно, е повече отъ паметникъ. Дотогава паметниците правѣли винаги отъ камѣкъ, мраморъ или гранитъ и били просто нѣкоя статуя или обелискъ. А Айфелъ строи своя паметникъ отъ желѣзо и го издига 300 метра въ въздуха. Защо? — Защото къмъ края на миналия вѣкъ желѣзнитѣ строежи били последна дума на техниката. Сега бетонътъ е измѣстилъ желѣзото и, за голѣмо съжаление, се употрѣбява дори за паметници. Айфеловата кула въ сжщностъ е паметникъ на науката. Тя е първа по рода си. И веднага следъ като я привършилъ, Айфелъ правѣлъ отъ върха ѝ научни изследвания върху атмосфернитѣ условия, изчислявалъ налѣгането на вѣтъра и редица други опити отъ този родъ. Най-после, когато било открито радиото, той предалъ въздушната си лаборатория на Франция, и кулата му станала най-важниятъ центъръ за опити въ това поле. А сжщата тази кула при построяването си била посрещната съ смѣхъ и подигравки.

Днесъ, близу 50 години отъ издигането на Айфеловата кула, въ Франция има проектъ за една нова кула, чиято сѣнка ще затѣмни цѣли квартали. Този проектъ е толкова чудовищенъ, че буди смѣхъ у парижанитѣ. Представете си една кула не 300, а 2000 метра висока! Два километра въ въздуха! За такава кула е нужна огромна площ, каквато нѣма въ самия градъ. Тя ще трѣбва да бжде построена вънъ отъ него и по друга причина. Сѣнката ѝ, наистина, би затѣмнила цѣли